

Відповідно до проведеної роботи підрозділу на території обслуговування спостерігаються зменшення загальної кількості місць утворення стихійної торгівлі.

Аналіз досвіду вищезазначених муніципалітетів демонструє що декларовані у локальних актах повноваження правоохоронної спрямованості дуже об'ємні, інколи набагато ширші ніж повноваження, що передбачені діючими законодавчими актами України.

Розробка науково виважених, пов'язаних із практикою законодавчих актів і, перш за все, проекту Закону України «Про муніципальну міліцію», які стануть правовою та економічною основою для діяльності муніципальної міліції, є перспективним напрямком наукових досліджень у даній сфері.

Удосконалення діяльності міліції щодо попередження насильства в сім'ї

Баранова В.О., аспірант юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Сучасний період розвитку української держави визначається впровадженням корінних перетворень у суспільстві і потребує ретельного перегляду основних засад, форм та методів діяльності органів влади, зокрема міліції як органу виконавчої влади.

В органах внутрішніх справ (далі ОВС) заходи щодо попередження насильства в сім'ї здійснюють служба дільничних інспекторів міліції та кримінальна міліція у справах дітей, які:

- виявляють причини й умови, що сприяють проявам насильства в сім'ї, вживають у межах своїх повноважень заходів щодо їх усунення;

- беруть на профілактичний облік осіб, схильних до вчинення насильства в сім'ї, та проводять виховно-попереджувальну роботу з ними;

- відвідують сім'ї, члени яких перебувають на профілактичному обліку, за місцем їх проживання й проводять з ними профілактичну роботу;

- виносять офіційні попередження членам сім'ї про неприпустимість вчинення насильства в сім'ї;

- приймають та розглядають у межах своїх повноважень, заяви й повідомлення про насильство в сім'ї або про реальну загрозу його вчинення;

- вживають відповідних заходів щодо припинення насильства в сім'ї, а також дій членів сім'ї, що направлені на виконання реальної загрози вчинення насильства в сім'ї;

- направляють жертв насильства в сім'ї до спеціалізованих установ для осіб, які вчинили насильство в сім'ї, та жертв такого насильства;

- виносять захисні приписи, контролюють їх виконання;

- направляють осіб, які вчинили насильство в сім'ї, до кризових центрів для проходження корекційної програми;

- взаємодіють зі спеціально уповноваженим органом виконавчої влади з питань попередження насильства в сім'ї, з органами опіки й піклування та спеціалізованими установами для осіб, які вчинили насильство в сім'ї, та жертв такого насильства в питаннях попередження насильства в сім'ї тощо.

Відповідно до статистичних даних у 2014 році дільничними

інспекторами міліції вживалися заходи щодо покращання на місцях роботи з профілактики злочинів, які пов'язані з насильством у сім'ї. Станом на 01.01.2015 на обліку в ОВС перебуває майже 77,6 тис. осіб (71 тис. чоловіків та 6,6 тис. жінок), які вчинили насильство в сім'ї. Поставлено на облік майже 77,7 тис. таких осіб (понад 71,1 тис. чоловіків та 6,6 тис. жінок).

До ОВС України протягом 2014 року надійшло 117,9 тис. заяв, повідомлень про вчинені правопорушення та інші події, пов'язані з насильством в сім'ї, або 2,8% від загальної кількості зареєстрованих заяв та повідомлень про вчинені кримінальні правопорушення та інші події. Також ОВС було розслідувано 425 кримінальних проваджень за правопорушеннями, скоєними в сімейному середовищі. За фактами вчинення насильства в сім'ї та невиконання захисного припису складено 95,8 тис. адміністративних протоколів за ст. 173-2 КУпАП, з яких 15,6 тис. (16,3%) – повторно. Особам, які скоюють насильство в сім'ї, винесено понад 79 тис. офіційних попереджень та 6,4 тис. захисних приписів.

Відповідно до вимог Закону України «Про попередження насильства в сім'ї» 652 особи, стосовно яких вчинено насильство в сім'ї, направлено до спеціалізованих установ для реабілітації та 5,3 тис. осіб, які вчинили насильство в сім'ї, направлено до кризових центрів для проходження корекційної програми.

Важливим аспектом профілактики насильства в сім'ї є своєчасне реагування ОВС на сигнали й повідомлення про їх вчинення. У разі встановлення в діях особи, яка вчинила насильство в сім'ї, ознак злочину приймається рішення відповідно до Кримінального Процесуального кодексу України, а у випадку встановлення ознак адміністративного правопорушення – відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Позитивним кроком щодо покращання боротьби з насильством в сім'ї було ухвалення Верховною Радою України Закону «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо врегулювання питання відповідальності за вчинення насильства в сім'ї», яким виключено зі статті 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення покарання у вигляді штрафу та виправних робіт. При цьому залишено покарання у вигляді громадських робіт або адміністративного арешту, передбачено можливість застосування приводу до особи, яка ухиляється від явки до ОВС або суду у справі про вчинення насильства в сім'ї.

Основними проблемами сучасного стану державної політики попередження та протидії насильству в сім'ї у правоохоронній сфері є низька ефективність роботи та судового переслідування, в соціальній сфері – катастрофічна нехватка притулків та центрів допомоги потерпілим від домашнього насильства та відсутність умов для роботи із кривдниками. Разом з цим спостерігається низький рівень взаємодії між різними структурами на обласному, та особливо районному рівні, а також відсутність системної підготовки фахівців для роботи в цій сфері.

Важливими напрямками сучасної державної політики у сфері попередження та протидії насильства в сім'ї є інформування громадськості, просвіта, навчання; створення ефективної системи надання допомоги та захист потерпілих; покращання взаємодії між усіма структурами, які залучені до протидії насильства в сім'ї та надання допомоги потерпілим на

національному, обласному та районному рівнях, підвищення ефективності правоохоронних дій та судового переслідування порушників; робота з кривдниками, термінове підвищення кваліфікації серед державних службовців, залучених до протидії насильству в сім'ї, формування в суспільстві неприйняття насильства як форми вирішення конфліктів, формування механізму підтримки громадських організацій, перш за все фінансової.

Протидії корупції в пенітенціарних установах: міжнародний досвід

Боднар В.Є., здобувач наукової лабораторії з проблем досудового розслідування НАВС

Сьогодні правоохоронна діяльність є об'єктом постійної уваги українського суспільства, оскільки вона повною мірою уособлює реалізацією принципу верховенства права та забезпечення режиму законності в державній системі управління. При цьому додатковим об'єктом уваги постають такі ризики, як системні недоліки функціонування органів кримінальної юстиції, криза довіри громадян до правових інституцій, поширення кримінальних проявів серед працівників правоохоронних органів, слабкість громадського контролю за діяльністю державних органів влади [1, с. 5].

Протидія корупції є однією з найактуальніших соціальних проблем сучасності, розв'язання якої для багатьох країн є надзвичайно важливою і складною справою. Це повною мірою стосується й України, для якої корупція стала чинником, що реально загрожує національній безпеці конституційному ладу держави. Характерним є те, що проблема корупції є актуальною і для такої специфічної сфери державного управління, як пенітенціарна система, тобто система органів і підрозділів виконання та відбування кримінальних покарань.

Посилення взаємозалежності економік окремих країн у ХХ столітті змусило об'єднувати сили в протидії такому небезпечному явищу, як корупція. Така акумуляція зусиль в першу чергу відбувається в рамках міжнародних організацій, які сферу запобігання та протидії корупції визначають як один з пріоритетів їхньої діяльності.

Одним з перших міжнародних документів, яким засуджуються всі види корупції є ухвалена 15 грудня 1975 року резолюція Генеральної Асамблеї ООН 3514(XXX). Зазначений документ закликає уряди всіх країн вжити на національному рівні всіх необхідних заходів щодо запобігання та протидії корупції, які вони вважатимуть доцільними, включаючи законодавчі.

На восьмому конгресі ООН, який відбувся в Гавані у 1990 році, ухвалено «Практичні заходи боротьби з корупцією», в яких визначаються найбільш важливі завдання для подолання корупції. А саме, уряди мають: проаналізувати адекватність свого кримінального законодавства, включаючи процесуальні норми, з тим щоб реагувати на всі види корупції; розробити адміністративні та регулятивні механізми попередження корупції; встановити процедури виявлення, розслідування та засудження корумпованих посадових осіб; розробити правові положення для конфіскації коштів та майна, набутих в результаті корупції; вжити відповідних заходів по відношенню до підприємств, причетних до корупції.